

Zadeva C-57/23

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

2. februar 2023

Predložitveno sodišče:

Nejvyšší správní soud (Češka republika)

Datum predložitvene odločbe:

26. januar 2023

Tožeča stranka:

JH

Tožena stranka:

Policejní prezidium

Predmet postopka v glavni stvari

S tožbo se predlaga, naj se ugotovi, da izvajanje ukrepov za identifikacijo, hramba vzorcev in podatkov o tožeči stranki ter poznejša hramba tako pridobljenih osebnih podatkov v povezavi s pregonom tožeče stranke pomenijo poseg, ki je nezakonit.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Kakšna stopnja razlikovanja med različnimi posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, se zahteva na podlagi člena 4(1)(c) ali člena 6 v povezavi s členom 10 Direktive (EU) 2016/680? Ali je to, da nacionalna zakonodaja dovoljuje zbiranje genetskih podatkov od vseh oseb, ki so osumljene ali obdolžene storitve naklepnega kaznivega dejanja, v skladu z

- zahtevo po najmanjši obdelavi osebnih podatkov in z obveznostjo razlikovanja med različnimi kategorijami posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki?
2. Ali je v skladu s členom 4(1)(e) Direktive 2016/680, če zaradi splošnega cilja, kot je preprečevanje ali odkrivanje kaznivih dejanj, potrebo po nadaljnji hrambi profila DNK presojuje policijski organi na podlagi svojih notranjih pravil, kar v praksi pogosto pomeni hrambo občutljivih osebnih podatkov za nedoločen čas, brez določitve kakršnega koli najdaljšega roka hrambe takih osebnih podatkov? Če to ni v skladu s to določbo, na podlagi katerih meril je treba po potrebi s časovnega vidika oceniti sorazmernost hrambe osebnih podatkov, ki se zberejo in hranijo za tak namen?
 3. Kakšen je minimalni obseg vsebinskih ali postopkovnih pogojev za zbiranje, hrambo in izbris posebno občutljivih osebnih podatkov v smislu člena 10 Direktive 2016/680, ki ga je treba določiti s „splošnimi določbami“ prava države članice? Ali je mogoče tudi sodno prakso šteti za „pravo države članice“ v smislu člena 8(2) v povezavi s členom 10 Direktive 2016/680?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (UL 2016, L 119, str. 89) – členi od 4 do 6, 8 in 10

Navedene določbe nacionalnega prava

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (zakon št. 273/2008 o policiji Češke republike, v nadaljevanju: zakon o policiji) - člen 65:

„1. Policija lahko pri opravljanju svojih nalog za namene identifikacije v prihodnosti v primeru

(a) osebe, ki je obdolžena ali osumljena naklepnega kaznivega dejanja,

[...]

odvzame prstne odtise, zabeleži telesne značilnosti, opravi merjenje telesa, izdelava slikovne, zvokovne in podobne posnetke ter odvzame biološke vzorce, na podlagi katerih je mogoče pridobiti informacije o genetski strukturi.

[...]

5. *Policija osebne podatke, pridobljene v skladu z odstavkom 1, izbriše takoj, ko njihova obdelava ni več potrebna za preprečevanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj.*“

Člen 65 zakona o policiji se izvaja z internimi akti vodstva policije Češke republike v obliki *pokyn policejního prezidenta* (smernice generalnega direktorja policije). Vsebina teh smernic ni javna, dostop do njih pa je omogočen zgolj posameznikom, ki za to zaprosijo. Predložitveno sodišče ni bilo seznanjeno z njihovo vsebino.

Pomembna je tudi sodna praksa predložitvenega sodišča, v skladu s katero je treba za ugotovitev zakonitosti zbiranja ali hrambe osebnih podatkov poleg izpolnjevanja pogojev iz člena 65 zakona o policiji v vsakem posameznem primeru opraviti tudi test sorazmernosti.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupiny kriminální policie a vyšetřování (policija Češke republike, oddelek za odkrivanje korupcije in gospodarskega kriminala v okviru kriminalistične policije, Češka republika) v Expozitura Plzeň (enota Plzeň, Češka republika) je 11. decembra 2015 začela kazenski postopek zoper tožečo stranko zaradi lažjega kaznivega dejanja kršitve dolžnega ravnanja pri upravljanju tujega premoženja. Cilj tega dejanja naj bi bila dodelitev subvencije, čeprav je tožeča stranka vedela, da zadevna vloga ne izpolnjuje pogojev za dodelitev subvencije.
- 2 V okviru kazenskega postopka je tožena stranka 13. januarja 2016 zaslila tožečo stranko in odredila ukrepe za identifikacijo. Kljub ugovarjanju tožeče stranke je tožena stranka odvzela prstne odtise in bris ustne sluznice, na podlagi katerega je izdelala profil DNK, ter fotografirala in zapisala značilnosti tožeče stranke, kar je nato vnesla v ustrezne zbirke podatkov policije Češke republike (v nadaljevanju: sporni poseg).
- 3 S sodbo Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi, Češka republika) z dne 15. marca 2017 je bila tožeča stranka pravnomočno obsojena tako zaradi storitve lažjega kaznivega dejanja kršitve dolžnega ravnanja pri upravljanju tujega premoženja kot tudi zaradi storitve težjega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja. Ti dejanji je tožeča stranka kot namestnik ministra storila na tak način, da je uporabila svoj znaten vpliv pri odločanju o dodelitvi subvencije in namerno dosegla, da je bilo vlogi za dodelitev subvencije za civilno združenje ugodeno in da so bila sredstva izplačana, čeprav je vedela, da prosilec ne izpolnjuje pogojev za dodelitev subvencije. Tožeča stranka je s tem ravnanjem Češki republiki povzročila škodo v skupni višini 4.500.000 CZK.
- 4 Tožeča stranka je v tožbi, vloženi 8. marca 2016, predlagala, naj se ugotovi, da je bil sporni poseg nezakonit.

- 5 S sodbo z dne 23. junija 2022 je Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi) tožbi ugodilo in ugotovilo, da je bil sporni poseg nezakonit. Poleg tega je to sodišče ugotovilo, da je nezakonita tudi hramba tako pridobljenih osebnih podatkov tožeče stranke v podatkovnih zbirkah policije Češke republike. Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi) je zato toženi stranki naložilo, naj iz podatkovnih zbirk policije Češke republike izbriše vse tam shranjene osebne podatke tožeče stranke.
- 6 Nasprotna stranka je pri pritožbenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo, ki jo je izdalo Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi).

Glavne trditve strank v postopku v glavni stvari

- 7 *Tožena stranka* trdi, da je bil sporni poseg zakonit. Navaja, da je edino merilo za dopustnost odvzema genetskega materiala v takih primerih določeno v členu 65 zakona o policiji, pri čemer gre za to, da je dana oseba obdolžena ali osumljena naklepnega kaznivega dejanja. V tej zadevi naj bi bilo to merilo izpolnjeno. Po mnenju tožene stranke ji ni bilo treba opraviti nobenih dodatnih presoj.
- 8 Tožena stranka tudi poudarja, da je ocenila sorazmernost zbiranja in hrambe osebnih podatkov tožeče stranke. Pri tem naj bi upoštevala dejavnik povratništva, možnost poslabšanja vedenja in dejstvo, da je tožeča stranka v preteklosti storila več lažjih kaznivih dejanj, kar naj bi pomenilo, da je ponovno nagnjena h kršitvam. V zvezi z dolžino obdobja hrambe osebnih podatkov tožeče stranke je tožena stranka poudarila, da ima policija Češke republike mehanizem za redno (notranje) preverjanje potrebe po hrambi osebnih podatkov. Poleg tega nasprotna stranka navaja, da je bil kazenski postopek v zadevi tožeče stranke končan leta 2017 z določitvijo štiriletne preizkusne dobe, kar je razmeroma pred kratkim. Nazadnje je tožena stranka v zvezi z zatrjevano nezadostno javnostjo notranjih policijskih pravil poudarila, da so zadevna notranja pravila na voljo javnosti v okviru pravice do dostopa do informacij in da je zakonska ureditev po potrebi vedno dopolnjena s sodno prakso, kar velja tudi za člen 65 zakona o policiji.
- 9 Tožeča stranka je v svoji vlogi najprej poudarila, da v času, ko so policijski organi Češke republike izvajali svoje ukrepe, ni bila opravljena nobena ocena sorazmernosti posega. Te ukrepe je policijski organ izvedel avtomatično, s sklicevanjem na besedilo člena 65(1)(a) zakona o policiji in dejstvo, da je bila tožeča stranka obdolžena storitve naklepnega kaznivega dejanja. *Ex post* dopolnjenih navedb nasprotne stranke, da je storilec storil tudi druga protipravna ravnanja v obliki lažjih kaznivih dejanj in da je treba zato njegove osebne podatke še naprej hraniti v policijskih zbirkah podatkov, naj ne bi bilo mogoče upoštevati, prav tako pa tudi ne abstraktnega in z ničemer podprtega sklicevanja na možnost povratništva. Tožeča stranka prereka trditev tožene stranke, da je pet let po obsodbi prekratko obdobje za izbris takih podatkov, saj naj bi bilo v nekaterih primerih v tem času obsodbo mogoče že izbrisati iz kazenske evidence. Tožeča stranka opozarja tudi na to, da smernice policije v zvezi z ukrepi za identifikacijo

niso objavljene, pri čemer je objava pravnih pravil nujni temelj za delovanje pravne države. V pravni državi naj bi morali biti vsi ukrepi, ki lahko pomenijo poseg v temeljne pravice, urejeni neposredno z zakonom. Notranja pravila o organizaciji policije, ki naj ne bi bila pravna pravila, naj ne bi mogla nadomestiti takšne zakonske ureditve.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

Splošno

- 10 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali so nekateri vidiki nacionalne ureditve, ki se nanaša na zbiranje in hrambo osebnih podatkov – zlasti občutljivih osebnih podatkov v obliki profila DNK – z namenom identifikacije v prihodnosti, združljivi s pravom Unije ter sodno prakso Sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP). Po mnenju predložitvenega sodišča je pri tem razlaga Direktive 2016/680 bistvenega pomena za rešitev te zadeve. Pred pojasnitvijo okoliščin, v katerih je postavilo posamična vprašanja za predhodno odločanje, se zdi predložitvenemu sodišču primerno opozoriti na dve splošni vprašanji, ki sta skupni vsem trem vprašanjem za predhodno odločanje.
- 11 Prvič, Direktiva 2016/680 je razmeroma nov pravni instrument Unije, v zvezi s katerim ni upoštevne sodne prakse Sodišča. Obstoječa sodna praksa v zvezi z Uredbo 2016/679 (Splošna uredba o varstvu podatkov) oziroma v zvezi s prej veljavno Direktivo 95/46 gotovo vsebuje koristne napotke za razlago velikega števila vprašanj, ki se postavljajo v tej zadevi. Vendar ni jasno, v kolikšni meri se ureditev iz Splošne uredbe o varstvu podatkov dejansko lahko po analogiji prenese na posebno področje uporabe Direktive 2016/680. Poleg tega, če bi bili obe ureditvi povsem enaki, ne bi bilo jasno, zakaj se je zakonodajalec Unije odločil za sprejetje zapletene posebne ureditve v obliki Direktive 2016/680 kot *lex specialis* v razmerju do Splošne uredbe o varstvu podatkov. Zato je mogoče domnevati, da se varstvo posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov za namene preprečevanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj nekoliko razlikuje od splošne ureditve varstva osebnih podatkov. Skupni imenovalec vseh treh predloženih vprašanj je poskus ugotovitve, kakšna naj bi bila ta razlika.
- 12 Drugič, ta zadeva se nanaša na obsežno zbiranje posebej občutljivih osebnih podatkov: genetskega materiala in iz njega pridobljenih profilov DNA fizičnih oseb. Na to vrsto osebnih podatkov se izrecno nanaša člen 10 Direktive 2016/680, ki genetske podatke vključuje v ureditev „obdelave posebnih vrst osebnih podatkov“, za katere je v tem členu določeno, da je njihova obdelava dovoljena le, če je „nujno potrebna“, ob tem pa mora biti zagotovljena „ustrezna zaščita pravic in svoboščin posameznika, na katerega se podatki nanašajo“. Vendar niti iz tega pravnega okvira niti iz dosedanje sodne prakse Sodišča, vključno s sodno prakso, ki se nanaša na podobno ureditev v Splošni uredbi o varstvu podatkov, ni razvidno, kako naj bi se v praksi ta „posebno-posebna“ ureditev razlikovala od že

tako posebne ureditve iz Direktive 2016/680 in v njej določene visoke ravni varstva osebnih podatkov.

- 13 Za celoten položaj je značilno, da so merila, na podlagi katerih se sprejme odločitev, da se ne izvedejo ukrepi za identifikacijo, ali na podlagi katerih se odredi izbris že zbranih osebnih podatkov, navedena eksemplifikativno (in ne taksativno) le v sodni praksi. Vendar za njih ni nobene zakonske podlage. Poleg tega se odločitev o (ne)sorazmernosti posega na podlagi teh meril v praksi sprejme šele po daljšem časovnem obdobju – šele z odločbo upravnega sodišča. Redko se zgodi, da lahko policijski organ, ki izvaja ukrep za identifikacijo, običajno v zgodnji fazi preiskovanja, zahtevano presojo opravi v zahtevanem obsegu, saj morda niti ne razpolaga z določenimi podatki.

Prvo vprašanje

- 14 V zvezi z varstvom pravice do zasebnosti iz člena 8 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Evropska konvencija o človekovih pravicah, v nadaljevanju: EKČP) je v sodni praksi ESČP večkrat poudarjena zahteva, da mora nacionalna zakonodaja države pogodbenice EKČP vsebovati razlikovanje kaznivih dejanj, v zvezi s katerimi se zbirajo vzorci DNK, glede na škodo, ki jo ta povzročajo družbi. Po mnenju ESČP storilcev hudih kaznivih dejanj, zlasti tistih, ki vključujejo nasilje, v zvezi s katerimi je upravičeno zbiranje in hramba vzorcev DNK, ni mogoče obravnavati enako kot storilce manj hudih kaznivih dejanj (glej zlasti sodbe ESČP z dne 13. februarja 2020 v zadevi Trajkovski in Chipovski proti Severni Makedoniji, št. 53205/13 in 63320/13; z dne 13. februarja 2020 v zadevi Gaughran proti Združenemu kraljestvu, št. 45245/15; z dne 22. junija 2017 Aycaguer proti Franciji, št. 8806/12; ali tudi z dne 4. decembra 2008 v zadevi S in Marper proti Združenemu kraljestvu, št. 30562/04 in 30566/04).
- 15 Na splošno Sodišče v svoji sodni praksi, čeprav v okviru razlage drugih določb, ki niso vsebovane v Direktivi 2016/680, prav tako poudarja pomen zahteve po sorazmernosti med težo posega v temeljne pravice (v obliki zbiranja osebnih podatkov) in težo kaznivega dejanja – glej na primer sodbe Sodišča z dne 6. oktobra 2020, La Quadrature du Net in drugi (C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791, točka 140); z dne 21. decembra 2016, Tele2 Sverige (C-203/15 in C-698/15, EU:C:2016:970, točka 102), in z dne 2. oktobra 2018, Ministerio Fiscal (C-207/16, EU:C:2018:788, točki 56 in 57); pa tudi mnenje 1/15 (Sporazum med EU in Kanado o PNR) z dne 26. julija 2017 (EU:C:2017:592, točka 149).
- 16 Vendar ni jasno, za kakšno vrsto sorazmernosti dejansko gre v tem primeru in v kolikšni meri je mogoče logiko vodenja podatkovnih zbirk (sistemska, zakonodajna sorazmernost) samodejno in neposredno nadomestiti z oceno individualne sorazmernosti v razmerju do določenega storilca v vsakem posameznem primeru (konkretna, kazuistična sorazmernost). Z drugimi besedami, če bi zakonodajalec opravil zadostno razlikovanje na zakonodajni ravni (po vrstah kaznivih dejanj ob upoštevanju njihove teže in določil še druga splošna merila za

sorazmernost), ali bi bilo še vedno nujno opraviti dodatne presoje sorazmernosti vsakega posameznega odvzema vzorca v vsakem posameznem primeru?

- 17 Zdi se, da nacionalni zakonodajalec meni, da je vprašanje sorazmernosti zbiranja identifikacijskih podatkov rešil že neposredno v členu 65(1) zakona o policiji, ker je uporabo tega člena omejil le na naklepna kazniva dejanja, s čimer je vzpostavil zadostno razlikovanje med različnimi posamezniki, na katere se podatki nanašajo. Po tej logiki nadaljnje razmišljanje o individualni sorazmernosti v konkretnih primerih ni več potrebno. Vendar je treba tako sklepanje šteti za nezadostno.
- 18 V zvezi s tem se postavlja vprašanje, kakšna stopnja zakonodajnega ali sodnega razlikovanja se z Direktivo 2016/680 v tem okviru dejansko pričakuje od držav članic. Zdi se, da je v členu 6 Direktive 2016/680 določena le zahteva po razlikovanju med osebnimi podatki osumljencev in obsojencev na eni strani ter osebnimi podatki žrtev in tretjih oseb na drugi strani. Vendar pa je to naštevaje le eksemplifikativno (kot je razvidno iz uporabe besedne zveze „kot so“). Zahteva po sorazmernosti obdelanih podatkov jasno izhaja iz načel iz člena 4 Direktive, pa tudi iz sodne prakse, vendar je, kar zadeva predloženo vprašanje, konkretno področje uporabe te ureditve še vedno nejasno.

Drugo vprašanje

- 19 Drugo vprašanje se nanaša na to, koliko časa lahko policijski organi hranijo identifikacijske podatke, da bo to še sorazmerno. Niti Direktiva 2016/680 niti veljavna nacionalna zakonodaja ne določata nobenega roka.
- 20 Iz člena 4(1)(e) Direktive 2016/680 ter iz splošnih načel in sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba osebne podatke hraniti le toliko časa, kolikor je nujno potrebno glede na namen njihove obdelave. Vendar ni jasno, kako naj se ta logika uporabi v primeru, ko je zastavljeni cilj preprečevanje ali odkrivanje kaznivih dejanj, kar po svoji naravi učinkuje za naprej in ni časovno omejeno.
- 21 Pri morebitni oceni sorazmernosti roka hrambe osebnih podatkov si v praksi nasprotujeta dve različni vrsti sorazmernosti, ki se nanašata na različne cilje: *strukturne* po eni strani in *individualne* po drugi. Če je *preprečevanje ali odkrivanje kaznivih dejanj* splošno sprejeto kot legitimen cilj, je logično in sorazmerno sredstvo za njegovo doseganje čim daljša hramba podatkov o čim več posameznikih, na katere se nanašajo osebni podatki. Policijska podatkovna zbirka, iz katere bi bil prosilec na svojo zahtevo po določenem času izbrisan, bi hitro izgubila kakršno koli smiselno vlogo pri odkrivanju kaznivih dejanj.
- 22 Drugače pa izgleda presoja sorazmernosti v zvezi z zahtevami, naj se iz policijskih zbirk izbrišejo podatki, ki se nanašajo na *posamezne* osebe ali storilce kaznivih dejanj, saj se v tem primeru nadaljnja hramba podatkov v policijski zbirki šteje kot neke vrste še vedno trajajoča kazen, pri čemer se prej ali slej pojavi vprašanje poteka časa med obtožbo ali obsodbo storilca in njegovim

kasnejšim s predpisi skladnim življenjem, vključno z razmislekom o verjetnosti ponovitve kaznivega dejanja.

- 23 Razumljivo je, da se bo morebitno periodično notranje preverjanje tega, ali je še vedno upravičeno, da policija Češke republike hrani zbrane identifikacijske podatke, opravljalo bolj z vidika strukturnega cilja, kot je učinkovito odkrivanje kaznivih dejanj. Zato se postavlja vprašanje, ali je v skladu s pravom Unije, da nacionalna zakonodaja ne določa najdaljšega obdobja, v katerem je dovoljeno hraniti podatke, pri čemer je pri periodičnih notranjih preverjanjih, ki jih izvajajo policijski organi, v praksi bolj verjetno to, da se bodo zbrani profili DNK hranili brez kakršne koli časovne omejitve.
- 24 V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da pozna institut „pravice do pozabe“, ki ima temelj v sodni praksi Sodišča in je bil nato kodificiran v členu 17 Splošne uredbe o varstvu podatkov. Vendar se postavlja vprašanje, v kolikšni meri je mogoče ta pristop in to sodno prakso prenesti v kontekst policijskih zbirk podatkov in Direktive 2016/680, katerih smiselno delovanje in uporabnost je mogoče zagotoviti le, če, metaforično rečeno, te zbirke podatkov „ne pozabijo“.

Tretje vprašanje

- 25 Predložitveno sodišče ne dvomi, da notranja policijska pravila v obliki smernic generalnega direktorja policije ne izpolnjujejo zahtev, ki se nanašajo na lastnosti in objavo pravnih pravil. Take smernice niso pravna pravila in po svoji naravi ne morejo imeti lastnosti „prava“ v smislu člena 8(2) Direktive 2016/680.
- 26 Člen 65 zakona o policiji je nedvomno mogoče šteti za „pravo države članice“. Vendar ta določba ni dovolj konkretna in podrobna, da bi izpolnjevala zahteve iz člena 8(2) Direktive 2016/680 v povezavi s členom 10 te direktive. Člen 65 zakona o policiji na primer ne vsebuje nobene ureditve, ki bi se nanašala na konkretne pogoje za hrambo podatkov, na vrste podatkov, ki se lahko pridobijo iz odvzetega vzorca, in, v zvezi z nadaljnjo hrambo profilov DNK, na pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da bi bilo treba podatke izbrisati. Prav tako ne določa nobenega od jamstev, ki jih zahteva člen 10 Direktive 2016/680.
- 27 Vendar pa se ta zakonska ureditev dopolnilno oblikuje tako, da se razlaga skladno z ustavo, in s sodno prakso. V uvodni izjavi 33 Direktive 2016/680 je v zvezi s tem navedeno, da kadar se ta direktiva „sklicuje na pravo države članice, pravno podlago ali zakonodajni ukrep, to [...] ne pomeni nujno, da mora zakonodajni akt sprejeti parlament. Takšno pravo države članice, pravna podlaga ali zakonodajni ukrep pa bi morali biti za osebe, na katere se nanašajo, jasni in natančni, njihova uporaba pa predvidljiva [...]“.
- 28 Iz ustaljene sodne prakse ESČP tudi izhaja, da pojem „pravo“ v okviru preizkusa obstoja pravne podlage za omejitev temeljnih pravic ne zajema le zakona, ampak tudi sodno prakso (sodbe z dne 26. aprila 1979, Sunday Times proti Združenemu kraljestvu (št. 1), št. 6538/74, točka 47; z dne 24. aprila 1990, Kruslin proti

Franciji, št. 11801/85, točka 29, in z dne 10. novembra 2005, Leyla Şahin proti Turčiji, št. 44774/98, točke od 84 do 98).

- 29 Vendar je novejša sodna praksa Sodišča v zvezi s tem razvila strožje zahteve glede lastnosti in objave „prava“, ki ima za posledico omejitve temeljnih pravic. Sodišče je na primer odločilo, da lahko ob upoštevanju visoke ravni varstva v primeru posebej hudih omejitev temeljnih pravic „zgolj splošna določba izpolni zahteve glede jasnosti, predvidljivosti, dostopnosti in zlasti zaščite pred samovoljnim ravnanjem“ (glej na primer sodbo z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 43). Sodišče je do podobne ugotovitve prišlo tudi v številnih zadevah, ki se nanašajo ravno na varstvo osebnih podatkov, pri čemer je poudarilo zahtevo, da mora pravna ureditev „določati tudi materialne in postopkovne pogoje“, ki urejajo kakršno koli uporabo in dostop pristojnih organov do hranjenih podatkov o prometu in lokaciji (glej nazadnje sodbe z dne 2. marca 2021, Prokuratuur, C-746/18, EU:C:2021:152, točka 49, ali z dne 5. aprila 2022., Commissioner An Garda Síochána in drugi, C-140/20, EU:C:2022:258, točka 104).
- 30 Zdi se, da bi morala logika strožjih zahtev glede lastnosti, ki jih morajo izpolnjevati pravna pravila, s katerimi se določajo minimalne zahteve glede zbiranja, hrambe in uničenja vzorcev DNK ter iz njih pridobljenih profilov DNK, veljati tudi v tem primeru. To potrjuje tudi člen 10 Direktive 2016/680 v povezavi z uvodno izjavo 37 te direktive, ki take osebne podatke uvršča med posebne vrste podatkov, ki se jim zagotavlja posebno varstvo. V takem primeru bi pravo Unije zahtevalo, da bi se s splošno veljavnimi pravnimi pravili vzpostavil vsaj splošni pravni okvir, ki bi se nanašal na zbirke podatkov, vprašanja dostopa, natančnejšo opredelitev načina uporabe podatkov o DNK, vključno z omejitvami takšne uporabe, predvsem pa, v skladu s členom 10, ustrezna jamstva za pravice in svoboščine, med drugim z uvedbo jasnega razlikovanja vrst kaznivih dejanj, za katera se lahko izvaja profiliranje DNK, in pogoje, pod katerimi se profili DNK lahko ali morajo pozneje uničiti.
- 31 Vendar trenutno pravila nacionalnega prava, ki se uporabljajo v tej zadevi, ne urejajo nobenega od teh vprašanj. Če pa bi bilo treba podobne zahteve neposredno uporabiti tudi v tej zadevi in drugih zadevah, ki se na podlagi člena 65 trenutno veljavnega zakona o policiji obravnavajo pred upravnimi sodišči, bi morale biti posledice precej drastične: sodišče bi moralo ugotoviti, da nacionalna pravila niso skladna s členom 8(2) Direktive 2016/680 v povezavi s členom 10 te direktive, vsi biološki vzorci DNK in profili DNK, pridobljeni iz njih, pa bi morali biti avtomatično razglašeni za nezakonite.